

———— Lévai Aliz Mária

AZ UTOLSÓ HÚR

a nagymamám
akit soha nem ismertem
az ölébe ültet

térdem remeg ringatózik
a nyakam feszes
elmondok neki minden
gyerekkori fájdalmat
az eldugott tejfogakat

megpaskolja lilás arcomat
a szeme csak szem
nem érzem pupilláját
savként bőrömön

nem engem lát
csak valami istent
aki rajtam keresztül beszél

próbálja kitapintani
a bőröm varrását
aminek ott kellene lennie
de nem találja

óvatosan tart engem
a babát
amelynek tíz húrjából
kilencet elváltak

van-e más mód
közelebb kerülni mamához
mint meghalni?

PONT A MONDAT VÉGÉN

Vége, mondja, és nem néz rád,
mintha ez is csak egy elszórt szó lenne,
egy félmondat a semmi közepén.
Lehet, hogy épp kenyeret szelsz,
vagy egy elveszett fülbevalót keresel,
amikor érkezik.
A halál nem szertartás,
nincsenek angyalok, se harsonák,
csak a megszokott neszek,
ahogy a szoba levegőt vesz.
Belép, mint egy régi ismerős,
aki mindig tudta, hol tartod a kulcsot.
Nincs alku, nincs mentegetőzés.
A lista, amit életednek nevezted,
összegyűrt papír a kukában.
Ez nem számadás, nem jutalom.
Ez pont a mondat végén,
egy szál cigaretta,
ami még parázslík,
de senki nem szív már bele.

NINCS ELÉG KEZÜNK

anya és apa emlékei
elvékonyodott papírdarabok
meggyűródnek
ha hozzájuk érünk
időnként kiszedjük
őket a fiókból
próbálunk mintát találni
a repedezett felületeken
a nyelvünk nem tudja elmondani

csak dadog csak próbálja
körberajzolni a hiányt
de a vonalak folyton megszakadnak
és már nincs elég kezünk
hogyan összekössük mindet

